

Az írások szerint az első ember – megszegve Isten parancsolatát- evett a tudás fájának gyümölcséből, s ezzel kiesett az egységből, Isten kegyelméből. A kígyó, aki pedig megtévesztette őket, milyen sorsot szánt nekik? Vajon, tényleg akkora bűnt követett el Ádám és Éva, hogy ekkora árat kelljen fizetniük tetteikért?

Ádám és Éva korábban boldogan éltek a paradicsomban, Isten gondoskodott róluk, nem szenvedtek hiányt semmiben. Ez az elégedettség állapota, amelyben nincs szükség a vágyak okozta illúziókra, s a vonzódások hiányában a félelmek és a bűntudat démonai is elkerülték őket. Ez pedig a feltétele az erkölcsös életnek, hiszen az Isteni útról egy lényt éppen a vágyai és a félelmei taszítják le.

A kígyó valóban ravasz volt, mert vágyat keltett az emberben –amelyről tudjuk, hogy a sötét aspektus-, s rávette, hogy egyen az almából. Amikor a sötétség elborítja az ember elméjét, azonnal teret akar hódítani, így volt ez az első embernél is.

A történet szerint, amikor megjelent Isten, Ádám félt, hogy az Úr meztelenül látja, pedig korábban nem kapott erről tanítást, így tudatába férkőzött a fájdalomtól való félelem, s azzal, hogy a felelősséget azonnal asszonyára hárította, megfertőzte őt a felelősségtől való félelem is. Megjelent tehát a félelem és a bűntudat is az emberben.

Amikor az ember hajszálnyira is, de kételkedik a tettében, tudnia kell, hogy biztosan elhagyta az erkölcs útját. Természetesen, aki nem kételkedik, még nem biztos, hogy igaz úton jár, mert az származhat tudatlanságból is, de a sötétség legyőzésének útja nem történhet másként, csak úgy, hogy az ember mindaddig, míg hisz valamiben, hűen követi azt. Amikor pedig szembe találkozik magasabb igazsággal, akkor kész tanulni abból, és ezt az új igazságot követni addig, míg újabbra meg nem tanítja az élet.

Ádám nem ezt az utat választotta a kígyó javaslatára, hanem a nagyra vágyást. Többet akart, mint amit képes volt feldolgozni, felfogni és így saját magát taszította kettősségbe. Márpedig aki a Sátánt szolgálja, nem maradhat a paradicsomban, hiszen ott éppen az egység (szeretet, béke, erkölcs és az igazság = Isten) az úr.

Az életről való puszta tudás nem elegendő ahhoz, hogy az ember visszatérjen oda, ahonnan kitaszíttatott. Az ember naponta keres ismereteket a csillagokról, energiákról, ősi mágiákról,

előző életekről, elbukott civilizációk (Atlantisz, Egyiptom) spirituális ismereteiről, stb., ezzel egy időben minden nap újra és újra eszik a tudás fájáról, s ahelyett, hogy felemelkedne, egyre nagyobb mélységbe taszítja magát. Miért? Mert az örök élet és a boldogság, nem a tudásban, hanem a helyes hitben rejlik. Annak pedig nem volt fája a paradicsomban és Isten soha nem tiltotta meg az embernek, hogy higgyen.

Milliónyi ember jön nap, mint nap felétek azzal, hogy Isten küldötte és tudást ajánl nektek, ráadásul legtöbben pénzért. Ők a modern kígyók, akik ma is azon vannak, hogy egyetek a tudás fájáról, hogy biztos legyen bukásotok. Hitet pedig egy hitetlen ember soha nem adhat neked, ahogy erkölcsre sem taníthat az, akinek fogalma sincs, hogy mi is az valójában. Mert az erkölcs nem valami együttélési norma, sem pedig illemszabály gyűjtemény, hanem egy Isteni aspektus, amelyet az ember megközelíteni sem tud törvényeivel.

Az ember a tudás által kiesett az Édenből, a helyes tudás által pedig megértheti, hogy a tudás valójában felesleges , hisz Istenországában nem a helyes tudással, hanem a helyes hittel maradhat meg az ember. ***A helyes hit ugyanis független minden tudástól.*** Sajnos, ennek megértése a hosszú évezredek alatt nem sikerült még azoknak sem, akik spirituálisan többet tudtak az életről, mint a mai kor emberei, mert az ember –bár van tudása-, mégsem hisz, s nem akarja életét erkölcsi alapokra helyezni, hanem ragaszkodik a vágyainak előtérbe helyezéséhez. Aki ezt a vastagon szedett mondat lényegét megérti, az valóban ismeri az istent és méltó, hogy taníthassa az embert. Aki azonban nem érti, jobb ha inkább útkeresővé válik, mint tanítóvá, vagy prófétává, hogy el ne bukjon a megmérettetésen.

A szenvedéllyel élő emberek számára is van remény. Isten hatalmas bölcsességében azt kéri minden embertől, ha már a vágy sötétségét nem tudja legyőzni, legalább irányítsa át a vágyat a megváltásra, illetve a megváltóra és legalább annyit tegyen meg az erkölcs útján, amennyi erejéből és ismeretéből telik. Ez Isten szeretete és kegyelme, mert az embernek a bukásában is meghagyja a reményt az életre.